

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D. a soudců Mgr. Václava Trajera a Ing. Mgr. Martina Bruse v právní věci **žalobkyně: H. B.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupené Ing. Petrem Rosenkranzem, daňovým poradcem, se sídlem ulice 5. května 213, Bílina, proti **žalovanému: Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem ze dne 4. 5. 2012, č. j. 5170/12-1500-505589,

t a k t o :

- I.** Žaloba **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včasné podanou žalobou prostřednictvím svého zástupce domáhala zrušení rozhodnutí Finančního ředitelství v Ústí nad Labem (dále jen „původní žalovaný“) ze dne 4. 5. 2012, č. j. 5170/12-1500-505589, kterým bylo zamítnuto její odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu v Žatci (dále jen „správce daně“) ze dne 30. 9. 2011, č. j. 56795/11/203970506338, jímž bylo zastaveno řízení o odvolání žalobkyně proti sdělení správce daně ze dne 2. 8. 2011, č. j. 51187/11/203971506984, k její žádosti o prominutí příslušenství daně, a to podle § 106 odst. 1 písm. b) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), jelikož se podle správce daně jednalo o zjevně nepřipustné podání. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud žalované straně uložil povinnost nahradit jí náklady soudního řízení.

Na tomto místě je třeba uvést, že dne 1. 1. 2013 vstoupil v účinnost zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen

„zákon o finanční správě“), kterým byla zrušena všechna finanční ředitelství, včetně Finančního ředitelství v Ústí nad Labem. S ohledem na tuto skutečnost se ve smyslu ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve spojení s § 5, § 7 písm. a) a § 20 odst. 2 zákona o finanční správě od 1. 1. 2013 místo původního žalovaného Finančního ředitelství v Ústí nad Labem bez dalšího stalo žalovaným Odvolací finanční ředitelství.

V žalobě žalobkyně nejprve detailně zrekapitulovala průběh daňového řízení, který předcházela vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a k věci uvedla, že již v odvolacím řízení vůči rozhodnutí správce daně ze dne 30. 9. 2011, jak bylo citováno shora, namítala vadný procesní postup správce daně, který *de facto* odepřel žalobkyni možnost opravného prostředku při řízení o její žádosti o prominutí příslušenství daně, kterou podala dne 31. 12. 2010. Mezi žalobkyní a správcem daně přitom nebylo sporu o tom, že sdělení ze dne 2. 8. 2011, jak bylo citováno shora, je sdělením, a nikoliv rozhodnutím, nýbrž byl spor o to, zda vady její žádosti o prominutí příslušenství daně ze dne 31. 12. 2010 žalobkyně odstranila, či nikoliv. Pokud správce daně tvrdí, že žalobkyně vady své žádosti neodstranila, v důsledku čehož žalobkyni vyrozuměl o neúčinnosti jejího žádosti, přičemž žalobkyně je názoru, že vady žádosti odstranila, není možné, aby správce daně odepřel žalobkyni právo na obranu řádnými opravnými prostředky, jelikož takový postup správce daně by byl nepřipustným projevem svévole při rozhodování správního orgánu. Pokud tedy správce daně při formulaci sdělení ze dne 2. 8. 2011 věděl, že žalobkyně může považovat vady své žádosti ze dne 31. 12. 2010 za odstraněné, přičemž ze vzájemné korespondence žalobkyně a správce daně toto vědět musel nebo alespoň měl, měl své rozhodnutí o prohlášení neúčinnosti žádosti sdělit žalobkyni formou rozhodnutí podle § 101 a násl. daňového řádu, a tím žalobkyni přiznat možnost přezkumu tohoto aktu řádným opravným prostředkem. Jestliže ovšem správce daně zvolil formu sdělení, ze které následně odvodil nepřipustnost uplatnění opravného prostředku, odepřel tím žalobkyni možnost přezkumu sporné věci, což jistě není zákonný postup. Žalobou napadené rozhodnutí pak rovněž není zákonné, když jím původní žalovaný osvědčil postup správce daně za zákonný.

Původní žalovaný na výzvu soudu zaslal spolu se správním spisem písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci původní žalovaný uvedl, že žádost žalobkyně o prominutí příslušenství daně ze dne 31. 12. 2010 správce daně obdržel dne 3. 1. 2011, přičemž se jednalo o žádost, ve které žalobkyně žádal o prominutí příslušenství daně, které do té doby nevzniklo, a ani nebylo sděleno, jelikož kontrola na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, ke které by se případné příslušenství daně vázalo, v době podání žádosti nebyla ukončena. Protože žádost žalobkyně ze dne 31. 12. 2010 měla vady, pro které nebyla způsobilá projednání, vydal správce daně výzvu ze dne 21. 6. 2011, č. j. 45586/11/203971506984, k odstranění vad podání. Touto výzvou správce daně po žalobkyni požadoval, aby odstranila vadu spočívající v neuvedení přesné částky a její specifikace, kterou žalobkyně žádala prominout. Žalobkyně na tuto výzvu reagovala dne 12. 7. 2011 podáním, ve kterém uvedla, že žádost byla podána na základě probíhající kontroly na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, která nebyla do dne podání ze dne 12. 7. 2011 dokončena, a proto žalobkyně nezná výši případného příslušenství k této dani. Správce daně posoudil tuto reakci na výzvu k odstranění vad podání a dospěl k závěru, že na jeho výzvu ze dne 21. 6. 2011 nebylo adekvátně reagováno, a tím nedošlo k odstranění vad podání. Ve smyslu ustanovení § 74 odst. 3 daňového řádu pak

žalobkyni vyrozuměl sdělením ze dne 2. 8. 2011 o tom, že se její žádost ze dne 31. 12. 2010 z důvodu neodstranění vad stala neúčinnou s odůvodněním, proč k takovému závěru dospěl. Následné odvolání žalobkyně do sdělení ze dne 2. 8. 2011 správce daně posoudil jako podání zjevně právně nepřipustné a řízení o něm podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavil rozhodnutím ze dne 30. 9. 2011, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím. Závěrem původní žalovaný vyjádřil přesvědčení, že výzva správce daně k odstranění vad podle § 74 daňového řádu byla vydána v souladu se zákonem, protože nelze rozhodovat o prominutí příslušenství daně v neurčité výši, když musí být postaveno najisto, o jakém příslušenství je rozhodováno. Výši příslušenství daně, o jehož prominutí je rozhodováno, je nutno znát i z důvodu kompetencí k rozhodování o promíjení příslušenství daně daných vyhláškou č. 299/1993 Sb., kterou jsou zmocněny územní finanční orgány k promíjení příslušenství daně. Dle původního žalovaného žalobkyně nebyla zkrácena na svých zákonných právech, když správní orgány obou stupňů nerozhodovaly v rozporu se zákonem a vydaly zákonná a přezkoumatelná rozhodnutí.

O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť původní žalovaný i zástupce žalobkyně s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí podle § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba v daném případě naprosto není důvodná.

V projednávané věci šlo o posouzení otázky, zda správce daně pochybil, pokud žalobkyni v rámci řízení o její žádosti o prominutí příslušenství daně ze dne 31. 12. 2010 nevyhotovil své rozhodnutí o prohlášení neúčinnosti žádosti žalobkyně formou rozhodnutí podle § 101 a násl. daňového řádu, vůči němuž by byl přípustný řádný opravný prostředek, nýbrž jen formou sdělení ze dne 2. 8. 2011.

V daném případě se soud shodl s původním žalovaným a potažmo správcem daně ohledně toho, že žádost žalobkyně ze dne 31. 12. 2010, kterou správce daně obdržel dne 3. 1. 2011 a zaevidoval pod č. j. 17/971, vykazovala vady, neboť v této žádosti žalobkyně toliko uvedla, že žádost podává z důvodů odstranění tvrdosti, atd. k dani z příjmů fyzických osob (případně jiným daním) podle protokolu o ústním jednání ze dne 15. 12. 2010, č. j. 46789/10/203931501120, a dalších, a to z důvodu neúrody. Předmětný protokol o ústním jednání byl přitom vyhotoven v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, která nebyla k datu podání žádosti žalobkyně dosud ukončena, což nijak nerozporovala ani samotná žalobkyně. Žalobkyně by měla vzít v potaz

skutečnost, že nelze rozhodovat o prominutí příslušenství daně v neurčité výši, neboť musí být postaveno najisto, o jakém příslušenství je správcem daně rozhodováno (k tomu srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 15 Af 29/2010 - 67, který je dostupný na www.nssoud.cz). Proto za daného stavu správce daně legitimně a v souladu s § 74 odst. 1 daňového řádu přikročil dne 21. 6. 2011 k vydání výzvy k odstranění vad žádosti žalobkyně ze dne 31. 12. 2010, již žalobkyni vyzval, aby odstranila vadu spočívající v neuvedení přesné částky, kterou žalobkyně žádá prominout, a její specifikace. Žalobkyně na tuto výzvu sice reagovala podáním ze dne 12. 7. 2011, které správce daně zaevidoval pod č. j. 47853/971, ovšem správcem daně vytčené vady žádosti ze dne 31. 12. 2010 neodstranila, když nadále neuvedla přesnou částku, kterou žádá prominout, a její specifikaci. Namísto toho uvedla, že žádost byla podána na základě probíhající kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007, která nebyla do dne této odpovědi dokončena, a proto žalobkyně nezná výši případného příslušenství k této dani. Doplnila, že podáním této žádosti využila poslední termín pro podání žádosti z důvodu změn pravidel. Správce daně a potažmo původní žalovaný tudíž podle názoru soudu zcela správně dovodili, že žalobkyně přes výzvu správce daně k odstranění vad podáním ze dne 12. 7. 2011 vytčené vady žádosti neodstranila.

Na výše uvedených závěrech nic nemění ani názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 7. 2. 2013, č. j. 9 Ans 20/2012 - 44, dostupném na www.nssoud.cz, podle něhož pokud stěžovatel ve své žádosti o prominutí příslušenství daní uvedl, že žádá o prominutí všech příslušenství u všech daní vyměřených za posledních šest let, nebylo sporu o tom, v jakém rozsahu žádal o prominutí. Nejvyšší správní soud totiž řešil situaci, kdy daně i příslušenství, o jehož prominutí stěžovatel žádal, již byly vyměřeny a správci daně známy. V projednávané věci však v době podání žádosti ze dne 31. 12. 2010 i v době podání odpovědi na výzvu ze dne 12. 7. 2011 dosud u žalobkyně probíhala daňová kontrola, proto správci daně nemohlo být známo, jaké výše dosahuje příslušenství, o jehož prominutí žalobkyně požádala. Lze proto konstatovat, že žádost žalobkyně ze dne 31. 12. 2010 skutečně vykazovala vady, které nebyly na výzvu správce daně odstraněny.

Pro vyhodnocení předmětné žaloby má pak klíčový význam ustanovení § 74 odst. 3 daňového řádu, které stanovuje, že pokud budou vady podání odstraněny ve stanovené lhůtě, hledí se na podání, jako by bylo učiněno řádně a včas. Nebudou-li vady podání odstraněny, stává se podání uplynutím stanovené lhůty neúčinným, o čemž správce daně pořídí úřední záznam a vyrozumí podatele; vyrozumění není třeba v případě, že podatel na výzvu k odstranění vad neučinil vůči správci daně žádný úkon.

Na výše nastíněnou skutkovou situaci, kdy žalobkyně přes výzvu správce daně k odstranění vad její žádosti podáním ze dne 12. 7. 2011 vytčené vady žádosti neodstranila, tedy výslovně pamatovala shora předestřená díkce ustanovení § 74 odst. 3 věty druhé před středníkem – tj. správce daně byl povinen do správního spisu učinit úřední záznam o tom, že žádost žalobkyně ze dne 31. 12. 2010 se uplynutím stanovené lhůty stala neúčinnou, a současně byl správce daně povinen žalobkyni písemně vyrozumět o této skutečnosti. Z obsahu správního spisu přitom prokazatelně vyplývá, že takto správce daně v případě žalobkyně důsledně postupoval, což ostatně nerozporovala ani samotná žalobkyně. Ta v dané věci jen namítala, že jí správce daně neměl zasílat sdělení ze dne 2. 8. 2011, č. j. 51187/11/203971506984, učiněné v intencích ustanovení § 74 odst. 3 daňového řádu,

o tom, že její žádost ze dne 31. 12. 2010 se uplynutím stanovené lhůty stala neúčinnou, nýbrž měl své rozhodnutí o prohlášení neúčinnosti žádosti sdělit žalobkyni formou rozhodnutí podle § 101 a násl. daňového řádu, vůči němuž by byl přípustný řádný opravný prostředek. Námitky žalobkyně jsou ovšem v tomto směru zcela mylné s ohledem na jednoznačnou dikci ustanovení § 74 odst. 3 daňového řádu věty druhé, která je kogentního rázu, a kterou byl tudíž správce daně povinen respektovat, aniž by měl jakýkoliv prostor k tomu, aby ve věci postupoval jinak včetně toho, že by namísto písemného vyrozumění žalobkyně o neúčinnosti její žádosti vydal o této skutečnosti rozhodnutí podle § 101 a násl. daňového řádu. Naposledy zmíněné ustanovení se navíc vztahuje na tzv. meritorní rozhodnutí, která jsou v tomto ustanovení chápána jako individuální akty, jimiž správce daně ukládá povinnosti a přiznává práva (konstitutivní charakter rozhodnutí), popř. autoritativně prohlašuje již existující práva a povinnosti (deklaratorní charakter rozhodnutí), přičemž těmito rozhodnutími ve smyslu ustanovení § 101 odst. 1 daňového řádu zcela jistě nejsou pouhá vyrozumění správce daně zasílaná podatelům o tom, že jejich podání se stala neúčinnými.

Na základě výše uvedených skutečností soud proto uzavírá, že následné odvolání žalobkyně do sdělení ze dne 2. 8. 2011 správce daně legitimně posoudil jako podání zjevně právně nepřipustné, a proto nikterak nepochybil, pokud řízení o něm podle § 106 odst. 1 písm. b) daňového řádu zastavil rozhodnutím ze dne 30. 9. 2011, které bylo potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím, které soud tudíž vyhodnotil rovněž jako zákonné. Postupem správce daně a následně původního žalovaného nebyla žalobkyně nijak zkrácena na svých právech.

Ze všech shora uvedených důvodů soud tedy předmětnou žalobu z hlediska uplatněných žalobních námitek vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovaná strana náhradu nákladů řízení neuplatnila, a navíc jí žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti ani nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 25. února 2015

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová